GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Mig segle d'acció humanitària a l'Índia

Opinió | 11/04/2019 | 18:25

Quan en Vicente i jo vam arribar a Anantapur, ara fa 50 anys, aquest era el sentiment de milions de persones que vivien en situació de pobresa extrema i marginació

Com pots pensar en el dia de demà si no saps ni tals sols si avui menjaràs, si podràs donar aliment als teus, ni tampoc saps on dormiràs? Com pensar en el futur quan el present és una batalla per la supervivència? Com creure en tu mateix si ningú més ho fa?

Quan en Vicente i jo vam arribar a Anantapur, ara fa 50 anys, aquest era el sentiment de milions de persones que vivien en situació de pobresa extrema i marginació.

La majoria d'aquestes famílies treballaven més de 12 hores al dia a canvi d'un plat d'arròs amb el que alimentaven els seus fills. Els nens començaven a treballar als 10 anys, les nenes es casaven quan tenien la primera menstruació o, fins i tot, abans. Les dones no podien sortir soles de casa i les persones amb discapacitat eren menyspreades, fins el punt ser nomenades per la seva discapacitat, i no pel seu nom.

Avui, 50 anys més tard, els camperols expliquen amb orgull que el seu fill o filla ha aconseguit una beca per seguir amb els seu estudis superiors i que estan a la universitat. Moltes dones obren petits negocis i ja no es resignen a viure com a ciutadanes de segona i encapçalen manifestacions per reclamar els seus drets i eradicar actituds masclistes com la violència de gènere.

Les persones amb discapacitat, ara associades en grups, han vençut l'aïllament social que provocava la discriminació i se senten respectades pel seu entorn i confiades en les seves oportunitats. Gràcies a l'accés a pròtesis i dispositius que milloren la seva mobilitat i autonomia, i a iniciatives de capacitació i ocupació laboral, avui s'enfronten amb decisió a les conductes discriminatòries del seu entorn. Saben que no són persones inferiors, com els havien fet creure.

Hi ha moltes maneres de definir la justícia social. Jo prefereixo resumir-la en una anècdota que vaig viure fa poc a P. Yaleru, un dels primers 200 pobles on vam començar a treballar en l'estat d'Andhra Pradesh fa 50 anys. En aquest indret disposen d'habitatges de la FVF, d'un centre comunitari, d'accés a la sanitat, i al programa de suport a les dones; en definitiva, tota la nostra capacitat d'actuació està present allà. Mentre parlava amb un company, es va acostar una senyora i, agafant-me del braç, em va dir: "Sister, Dhanyawaad Dallu" "germana, gràcies, ja no tinc por".

Es diu Pedaka, i com tantes dones de la seva generació, es va casar amb 15 anys. Va lluitar per seguir estudiant a l'escola de la FVF, tot i la resistència del seu marit, que no volia que sortís de casa ni es relacionés amb ningú que no fos la família. Avui ella lidera una associació de dones al sud de l'Índia. Allà va aprendre a escriure i s'ha convertit en un referent per a moltes dones del poble, que la visiten per demanar-li consell. La seva filla està cursant batxillerat. Pedaka no em va parlar de cases ni de diners. El que aquesta dona valora, per sobre de tot, és la dignitat i el respecte que ha adquirit. El desenvolupament va més enllà del que és material. Per a ella és la possibilitat de viure sense por, de viure en un lloc que li garanteix respecte i seguretat.

Els qui formem part de la Fundació Vicente Ferrer hem dipositat la nostra feina, esperances i somnis en aconseguir que milions de persones surtin de

l'ombra en què vivien, que segueixin vivint en les zones rurals de l'Índia i que recuperin la seva condició d'éssers humans amb tots els drets.

En aquest camí, durant els últims 50 anys, ens hem sentit sempre acompanyats per milers de persones que han entès els reptes que plantejàvem i que ens han dit: “Volem participar dels canvis socials que necessita el món”. Aquesta confiança i lleialtat de milers i milers de persones és la que ens ha fet més forts. Cada acció bona, gran o petita, ens fa avançar cap a un canvi real.

El somni d’en Vicente i meu és avui un projecte de futur que necessita seguir generant aliances amb la societat. Perquè l'únic que pot aturar l'esperança de què un món millor i més just és possible és no ser capaços de detectar les injustícies i implicar-nos per intentar combatre-les.

Sobre la Fundació Vicente Ferrer

La Fundació Vicente Ferrer (FVF) és una Organització No Governamental de Desenvolupament compromesa des de 1969 amb el procés de transformació de zones rurals a Andhra Pradesh i Telangana (sud-est de l'Índia). Dóna suport a comunitats empobrides i grups especialment vulnerables: dones i persones amb discapacitat. La Fundació implementa els seus programes en més de 3.600 pobles i dóna suport a prop de tres milions de persones. El model de desenvolupament de la FVF a l'Índia coincideix amb el conjunt de propostes globals de l'ONU per assolir els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) el 2030.

Autor: Anna Ferrer / GN

https://gironanoticies.com/noticia/88613-mig-segle-daccio-humanitaria-a-lindia-.htm